

el mussol

detectiu

Jesús Ballaz / Eric Villa

Els col·leccionistes de gats

animallibres

ELS TRES ASOS

El Sergi Espasa, en termes futbolístics, podríem dir que és un bon defensa: ferm, tenaç i fort. De vegades pot semblar tossut, obstinat, però quan una cosa li importa de veritat, és capaç d'anticipar-se a l'adversari.

El Robert Bastons és cautelós. Els amics interpretaran aquesta prudència com a covardia quan, de fet, és un senyal de sensata intel·ligència. De tota manera, no s'acoquina; els tigres també s'arronsen per agafar embranzida i saltar més.

La Laia Oro és tota atreviment. És capaç d'embranchar-se en qualsevol aventura sense mesurar-ne els perills. Però aquesta gosadia seva l'ha ficada en més d'un embolic, i això marca, fins i tot a una noia agosarada com ella.

JOVICH, EL GAT BLAU

1. El rapte del Jovich

El robatori encara no se sabia, però era inquietant. Del luxós basar Antiguitats Ibars s'havien endut una estatueta d'or massís que representava un gat blau rus. El més estrany de tot era la coincidència amb el que acabava de passar: d'una luxosa mansió i just el mateix dia havien robat un gat blau, viu.

Els fets havien anat així:

El sol es ponía sobre el llac. Un sol d'estiu. A l'avinguda de Ponent, vora la riba, s'hi havien edificat els xalets més elegants de Molinars. En aquesta avinguda, ampla i amb arbres, se sentien miols de gat i veus de canalla, de dos nedadors que xipollejaven en una piscina.

De sobte, es va aturar un cotxe que arrossegava una caravana. Per casualitat, la Laia Oro s'ho mirava des de la casa d'una amiga.

Es va obrir una porta lateral de la caravana. Un gat d'angora va saltar a l'asfalt i va córrer a enfilarse en una tàpia de maons vermells; els miols venien de darrere d'aquesta tàpia.

—Jo nedo més de pressa! —va cridar la veu d'una nena a la piscina de la casa del costat.

—Però tu no saltes des del trampolí! —li va respondre una veu de nen.

El nen estava dret dalt del trampolí. Des del carrer se li veia el cap; devia tenir uns deu anys. La cara se li va enfosquir de temor; li va fer por el cotxe aparcats a prop de casa seva. Aquells dies, al barri es parlava de robatoris d'animals; els lladres s'acostaven amb cotxes. A la portella de la caravana, hi van aparèixer dues mans. Grosses, amenaçadores. Van deixar a terra un plat de plàstic ple de menjar.

Es va sentir un xiulet. Com si obeís a aquesta crida, el gat d'angora va saltar al carrer des de la tàpia on s'havia enfilat. El seguia el Jovich, el gat blau rus que tenia una ratlla negra a la pota i que els seus propietaris havien dut de Moscou per al seu fill. Duia un collar que brillava, molt bonic.

–Has vist? El Jovich s'ha escapat de casa seva! –va dir el nen des de dalt del trampolí.

–Vinga, no busquis excuses i salta! No t'hi atreveixes, ets un cagat! –li va respondre la nena.

Però ell ja no l'escoltava. Els seus ulls seguien els passos del gat blau que corria carrer avall rere el gat d'angora.

Des de la finestra on era, la Laia va veure com els dos animals devoraven el menjar que hi havia al costat de la caravana. Abans que se l'acabessin, la mateixa mà que els havia posat el plat, se'l va endur. Els dos gats van entrar dins de la caravana. La porta es va tancar.

El nedador es va tirar del trampolí a l'aigua i va sortir de pressa de la piscina.

–Ei! On vas? –va cridar la nena que devia ser la seva germana.

Ell ni la va sentir. Va córrer cap al garatge, va prémer el botó de la porta automàtica. Just quan treia el cap al carrer, el cotxe i la caravana fugien.

–Han raptat el Jovich! –va cridar esverat.

–I a nosaltres què ens importa? Els seus amos són uns anti-pàtics.

El barri va tornar a quedar en silenci. Un silenci carregat d'interrogants.

El nen es va posar una tovallola a les espatlles i va trucar al timbre dels veïns.

La Laia, que també ho havia vist tot, va sortir al carrer i s'hi va ajuntar. Intuïa que als Tres Asos se'ls presentava una altra oportunitat per actuar.

Va obrir la senyora Balic, una dona de mitjana edat, rossa i elegant. Feia quatre anys que vivia al barri però amb prou feines la coneixien. Es relacionava poc amb els veïns.

El nen va començar a explicar-li el que havia vist. La Laia ho va anar confirmant tot.

–T'has fixat en la matrícula de la caravana? I de quin color i de quina marca era el cotxe? –va preguntar la dona.

El nen no va saber què respondre. No havia presenciat aquell robatori amb ulls de detectiu.

–Era un Mercedes –va dir la Laia, i va continuar:– I ja m'imagino on aparquen la caravana!

La nena va oferir a la Tatiana Balic els serveis dels Tres Asos per buscar el gat. La senyora ho va acceptar i li va donar una foto del Jovich. No tenia cap més alternativa perquè no volia avisar la policia. Aneu a saber per què.

Com sabia la Laia on s'aparcava habitualment aquella caravana?

2. L'última caravana

Aquella mateixa tarda, els Tres Asos van discutir la jugada. Ni el Sergi Espasa ni el Robert Bastons la veien gaire clara.

–Rescatar un gat... Quina ximpleria! –s’hi resistia el Robert.

–Crec que serà un cas fàcil –els va animar la Laia, que ja s’hi havia compromès–. Si el resollem, els Balic ens recompensaran generosament.

–Que els coneixes?

–No. Però els veïns diuen que remenen molts diners.

–I si són uns pispes? –va intervenir el Sergi–. Hi ha païos que han acumulat fortunes molt dubtoses a Rússia i després vénen cap aquí a refugiar-se.

–Raó de més! Si és així potser destaparem algun negoci brut, ves! –La Laia ja havia traçat un pla.– Començarem per rastrejar La Sardina; és el lloc on pot passar més inadvertida una caravana. La que va segrestar el gat portava el logo d’aquest càmping. Possiblement era aparcada allà.

L’endemà a primera hora, els Tres Asos ja eren a La Sardina amb les motxilles a l’esquena. Els hi havia acompanyat el pare del Sergi abans d’anar-se’n a treballar.

«Amb el collaret que porta, el Jovich és inconfusible. Si el rescateu viu, us donarem una bona recompensa», havia promès la senyora Tatiana Balic a la Laia en donar-li la foto del gat.

Quan el Robert, la Laia i el Sergi es van presentar a la recepció del càmping, no hi havia ningú que atengués els clients. La recepcionista encara va trigar una mica a aparèixer.

–On aneu tan d’hora? –els va preguntar una mica sorpresa.

–Volem un lloc per acampar.

–Què porteu, caravana o tenda?

–Caravana, nosaltres? –va fer el Sergi–. Una tenda i gràcies!

–Llavors no hi ha cap problema; no tenim lloc per a caravanes. Ahir a la tarda vam admetre l'última.

La recepcionista els va prendre les dades i els va oferir diverses parcel·les. Ells van escollir la més propera a l'última filera de caravanes.

–Jo toco l'harmònica i aquí no molestarem –va dir la Laia per justificar-ne l'elecció.

A aquelles hores, la majoria de campistes encara dormien. Amb prou feines es veien quatre o cinc persones que s'estiraven a l'exterior, dos empleats que feien la neteja i el que col·locava begudes al bar.

Els tres amics van començar a muntar la tenda més atents als moviments del voltant que a la seva feina. La van col·locar de manera que la porta quedés encarada a l'última caravana. La Laia es va adonar que al darrere, també hi duia enganxat el logo del càmping, com la que s'havia endut el gat blau rus.

–En aquesta zona d'aparcament, hi ha un Mercedes... –va observar el Robert.

Actuaven amb precaució i atents a qualsevol soroll. Tot d'una, la Laia va convidar els seus amics a parar l'orella.

–Només sento ànecs, jo! Neden aquí a prop, entre les canyes on desemboca aquest rierol –va dir el Robert.

–Calla i escolta amb més atenció –li va ordenar la Laia.

El Sergi de seguida va cridar fent un gest de victòria:

–Un miol! He sentit un miol que venia d'aquesta caravana de davant!

–Aquí hi ha gat amagat. Pot ser una bona pista –va fer la jove detectiu.

Es van posar d'acord que un d'ells sempre es quedaria a la tenda; no havien de baixar la guàrdia ni un moment.

–Vaig a córrer una mica –es va sentir la veu d'un home des de dins de la caravana.

–Torna aviat. Recorda que hem de marxar –va respondre un altre.

Es va obrir la porta lateral i va aparèixer un jove amb pantalons curts i sabatilles d'esport. Devia tenir poc més de trenta anys. Per entre les cames se li va esmunyir un gat d'angora.

–Ep, tu, cap a dins! –va cridar l'atleta a l'animalet.

Va tancar la porta i va arrencar a córrer.

–Per a mi ja és clar. Són els raptors del gat que busquem. Estic veient la prova que justifica que han tingut o encara tenen el Jovich –va afirmar, rotunda, la Laia.

Què fa pensar a la Laia que han tingut o encara tenen el Jovich?

